

РЕШЕНИЕ

№ 1667

гр. София, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Петър Савчев**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **593** по описа за **2024** година докладвано от съдия Петър Савчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на кмета на Столична община против решение от 17.11.2023 г. на Софийския районен съд, НО, 13^{-ти} състав, постановено по НАХД № 10282/2023 г. С решението е отменено издаденото от заместник кмета на Столична община **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ** с изх. № СОА21-РД11-2479/27.09.2021 г. С постановлението на ответника по касационната жалба И. А. К., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], ет. 2, ап. 8 е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 20 лв. на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 във вр. чл. 6, т. 1 от ЗДвП, за това, че на 13.05.2021 г. , в 10:32 ч. в [населено място], е паркирал на [улица], непосредствено пред № 41, в близост до [улица], собствения си лек автомобил „пежо 307“ с рег. [рег.номер на МПС] , с посока към [улица], върху пътна маркировка /М-14/, хоризонтално положена върху пътното платно.

Касационната жалба навежда основания за неправилност на първоинстанционното решение, като противоречащо на материалния закон. Моли се отмяна на решението и

присъждане на деловодни разноски. В съдебното заседание касаторът не се явява и не е представяван.

Ответникът по касационната жалба се представлява в съдебното заседание, като оспорва жалбата, моли първоинстанционното решение да бъде оставено в сила.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63в, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК, съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Ответникът по касационната жалба И. А. К. е санкционирана за това, че на на 13.05.2021 г. , в 10:32 ч. в [населено място], е паркирал на [улица], непосредствено пред № 41, в близост до [улица], собствения си лек автомобил „пежо 307“ с рег. [рег.номер на МПС] , с посока към [улица], върху пътна маркировка /М-14/.

Въззивното съдебно решение е неправилно поради нарушение на материалния закон и са налице касационни основания за отмяната му.

Районният съд не е приел гореописаната фактическа обстановка като изяснена по делото. Не е приел е редовност на акта за установяване на административното нарушение, както и на постановлението за налагане на наказанието, доколкото не отразяват фактите по нарушението, нарушените административно-наказателни норми, както и че нямат дати, за да се установи редовност на административно-наказателната процедура. Касационният състав приема, че тези изводи на районния съд не са съобразени със събраните по делото доказателства и с разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, според която редовно съставените актове по закона имат доказателствена сила до доказване на противното. Видно то приложената АНП, с АУАН № 000104/03.08.2012 г. , съставен от инспектор при „ЦГМ“ АД С. Г. М. – компетентен на основание чл. 44, ал. 1, т. 1, т. 7 и т. 8, ал. 2от ЗМСА и чл.167, ал. 2, чл. 168, ал. 1, чл. 171, т. 5, б.б. „а, б, г“ и чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и заповед № СОА21-РД95-62/11.03.2021 г. на кмета на СО и заповед № РД-09-69/01.06.2021 г. на изп.дир. на „ЦГМ“ АД, е установено, че на 13.05.2021 г. , в 10:32 ч. в [населено място], жалбоподателят е паркирал на [улица], непосредствено пред № 41, в близост до [улица], собствения си лек автомобил „пежо 307“ с рег. [рег.номер на МПС] , с посока към [улица], върху пътна маркировка /М-14/, хоризонтално положена върху пътното платно. Не е правилен изводът на районния съд, че АУАН не отговоря на изискванията на чл. 42 от ЗАНН, и по конкретно, че не е датиран и не отразява фактите, които са административни нарушения и нарушените норми. Напротив, установено е както деянието – паркиране на МПС на забранено място, така и нарушената разпоредба – чл. 6, т. 1 от ЗДвП. Точно описаното деяние отправя към съответната хипотеза на забранителната административна норма. АУАН е съставен в срока по чл.34, ал. 1 , б. „в“ от ЗАНН. В срока по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е съставено процесното НП с изх. № СОА21-РД11-2479/27.09.2021 г. Касационният състав не приема извода на районния

съд, че НП не съдържа дата, като задължителен реквизит по чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Върху НП има щемпел с баркод и изписана дата на изходящ номер – сигнатура на наказващия орган, което е датата на НП. НП е издадено от компетентен наказващ орган по смисъла на чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Касационният състав не приема извода на районния съд, че НП не съдържа реквизитите по чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, по специално, че не отразява фактите, които са административни нарушения и нарушените норми. Напротив, установено е както деянието – паркиране на МПС на забранено място, така и нарушената разпоредба – чл. 6, т. 1 от ЗДвП. С постановлението на ответника по касационната жалба е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 20 лв. на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 във вр. чл. 6, т. 1 от ЗДвП, за това, че на 13.05.2021 г. , в 10:32 ч. в [населено място], е паркирал на [улица], непосредствено пред № 41, в близост до [улица], собствения си лек автомобил „пежо 307“ с рег. [рег.номер на МПС] , с посока към [улица], върху пътна маркировка /М-14/, хоризонтално положена върху пътното платно. НП съдържа изчерпателно фактите – административни нарушения по смисъла на чл. 183, ал. 2, т. 1 във вр. чл. 6, т. 1 от ЗДвП, като неуточняването на понятието „пътна маркировка /М-14/, хоризонтално положена върху пътното платно“, като се препрати към чл. 33 от Наредба № 2 от 17.01.2001 г. не е нарушение, което ограничава права на защита. НП съдържа точно описание на фактите, срещу които санкционираният се защитава, а несрещу детайлното техническо описание какво е пътна маркировка /М-14/ по смисъла на цитираната наредба. Не може да се приеме, че извършеното деяние е маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, тъй като извършеното нарушение покрива без особености състава на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 2 от АПК, касационната инстанция следи служебно за съответствието на решението с материалния закон. В конкретния случай, районният съд е уважил жалбата, поради това, че е установил незаконност в процедурата по налагане на административното наказание, което не се приема от касационната инстанция, и поради това не е обсъждал други фактически основания за незаконност на процесното НП. Касационният състав не приема доводите на ответника по касационната жалба, че в конкретния случай НО не е съобразил, че установената фактическа обстановка – паркиране пред гараж, следва да се отнесе към разпоредбата на чл. 98, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, която предвижда, че паркирането пред гараж е административно нарушение, само когато се затруднява достъпа до гаража. Безспорно е по делото, че с процесното паркиране санкционираният не е затруднил достъпа до гаража, тъй като той е на баща му и има договорка с него за паркиране пред гаража /н.а. е приложен под л.л. №№ 26-27 от въззивното производство/. НО не е следвало да съобразява този факт и е постановил правилно НП, прилагайки общата норма на чл. 6, т. 1 от ЗДвП във вр. чл. 33 от Наредба № 2 от 17.01.2001 г. относно неправилното паркиране на МПС. Паркирането върху забранителна пътна маркировка /М14/ по смисъла на чл. 33 от Наредба № 2 от 17.01.2001 г. е нарушение по чл. 6, т. 1 във вр. чл. 183, ал. 2, т. 1 от ЗДвП – неправилно паркиране винаги и независимо от хипотезата на чл. 98, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, която предвижда, че паркирането пред гараж е административно нарушение, само когато се затруднява достъпа до гаража. При никакви обстоятелства паркирането върху забранителна хоризонтална пътна маркировка не е позволено. Цитираната разпоредба на чл. 98, ал. 2, т. 2 от ЗДвП може да се прилага в полза на паркирането пред гараж при несъздаване на затруднения на достъпа да него, само ако пред гаража няма забранителна хоризонтална пътна

маркировка. Предвид това е издадено НП е законосъобразно.

Предвид гореизложеното, решението на районния съд следва да се отмени и НП остави в сила.

Уважаването на касационната жалба обуславя основателност на искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН определя в размер на по 100 лева за двете съдебни инстанции.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. второ АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, Х.^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 17.11.2023 г. на Софийския районен съд, НО, 13^{-ти} състав, постановено по НАХД № 10282/2023 г.

ПОТВЪРЖДАВА НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ с изх. № СОА21-РД11-2479/27.09.2021 г.

ОСЪЖДА И. А. К., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], ет. 2, ап. 8 да заплати на СТОЛИЧНА ОБЩИНА, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН, сумата от 200 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: